

Sygn. akt I CSK 620/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa X. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko Z. S.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powoda Y. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwany, Z. S., zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 23 marca 2018 r. naruszenie art. 509 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 353 § 1 k.c., art. 94 u.k.w.h., art. 71 u.k.w.h. w zw. z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2009.13.1075), art. 6 k.c., art. 382 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 244 § 1 i 2 k.p.c., art. 177 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 78 § 2 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany uzasadnił ziszczeniem się, w jego ocenie, uzasadniających to przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne zawarte w pytaniu: „czy w przypadku ustania bytu prawnego osoby prawnej przy braku sukcesji, jej istniejące uprzednio zobowiązania wygasają, a jeśli nie, to czy mogą być przedmiotem obrotu”. Podniósł także, że zagadnienie to jest przedmiotem rozbieżnych ocen w orzecznictwie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03,

z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Powołanie się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga natomiast wykazania, że wskazany przez skarżącego przepis prawa nie doczekał się wykładni Sądu Najwyższego, mimo że jego interpretacja budzi poważne wątpliwości w kwestiach doniosłych dla praktyki lub że jest on niejednolicie stosowany przez sądy w identycznych lub podobnych stanach faktycznych (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29 i z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18).

Istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów nie występują, jeżeli Sąd Najwyższy w pewnej kwestii wyraził już pogląd we wcześniejszym orzecznictwie i nie ma podstaw do zmiany tego poglądu. Przedstawione przez skarżącego zagadnienie musi też, dlatego że skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, pozostawać w związku ze stanem faktycznym ustalonym w sprawie, w której została wniesiona, i mieć wpływ na rozstrzygnięcie tej sprawy.

Należy podkreślić, że skarżący w zakończonym prawomocnie procesie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym domagał się wykreślenia hipoteki przymusowej wpisanej w KW [...] twierdząc, że nastąpiło wygaśnięcie ograniczonego prawa rzeczowego z powodu wykreślenia kredytobiorcy (dłużnika osobistego) z rejestru sądowego. Zasadność tego twierdzenia w procesie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym została zanegowana zarówno przez sąd pierwszej jak i drugiej instancji. Oba sądy uznały, że ustanie bytu prawnego dłużnika głównego (kredytobiorcy) nie niweczy prawa do uzyskania zaspokojenia przez wierzycieli na podstawie zabezpieczenia wierzytelności na mieniu osób trzecich, w tym – na podstawie zabezpieczenia wynikającego z hipoteki obciążającej nieruchomości osoby trzeciej. Ocena ta nie mogła być podważona w niniejszej sprawie wobec braku zmiany okoliczności faktycznych i prawnych. Związanie prawomocnym wyrokiem oznacza, że kwestia prawna, która była przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia, mająca znaczenie prejudycjalne w innej sprawie, musi być w tej

innej sprawie oceniana tak samo, jak w prawomocnym wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06).

Przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne było ponadto już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., V CSK 440/13 i z dnia 10 września 2015 r., II CSK 745/14).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.